

רע"פ 4139/17 - אליאס נסייר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 4139/17

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

אליאס נסייר

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, בע"פ 61831-02-17, מיום 25.4.2017, שניתן על ידי כב' הרכב השופטים: א' הלמן - סג"נ; י' שטרית; ו-ס' דבור

בשם המבקש:

עו"ד אדם ג'ורנו

בשם המשיבה:

עו"ד אופיר טישלר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' הרכב השופטים: א' הלמן - סג"נ; י' שטרית; ו-ס' דבור), בע"פ 61831-02-17, מיום 25.4.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בטבריה (כב' סגן הנשיא - נ' מישורי לב טוב), בת"פ 7090-06-15, מיום 15.12.2016.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום לבית משפט השלום בטבריה, המייחס לו את ביצוע העבירות הבאות: ציד חייית בר מוגנת, לפי סעיפים 2 ו-14(ב) לחוק להגנת חייית הבר, התשט"ו-1955 (להלן: החוק); ציד מכלי רכב ממונע, בניגוד לתקנה 6(ד) לתקנות להגנת חייית הבר, התשל"ו-1976 (להלן: התקנות), וסעיף 14 לחוק; והחזקת רובה צייד כשהוא

אינו ארוז בנרתיק וכשהוא טעון, בניגוד לתקנה 6(ה) לתקנות, וסעיף 14(א) לחוק.

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 11.10.2014, סמוך לשעה 16:00 ואילך, עסק המבקש בצייד חוגלות, באמצעות רובה צייד חד קני, מסוג ברטה, שמספרו AA26A825, וזאת בשטחים החקלאיים הסמוכים לצפון בקעת יבניאל. על פי הנטען בכתב האישום, ביצע המבקש את הירי, במהלך נסיעה ברכב, מסוג רנו "קנגו" לבן (להלן: הרכב), שמספרו 1990836, ונצפה כשהוא צד חוגלה אחת. בסמוך למקום שבו נצפה הרכב, נמצאו שני תרמילים של רובה צייד, שאחד מהם נורה מרובה הצייד, ונוצות חוגלה, אשר הינה בגדר חיית בר מוגנת. עוד נמסר בכתב האישום, כי אין ברשותו של המבקש היתר למעשיו הנזכרים.

3. ביום 15.12.2016, לאחר משפט הוכחות, הרשיע בית משפט השלום את המבקש, בציינו כי אשמתו של המבקש בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, הוכחה על ידי המשיבה, מעבר לכל ספק. בהכרעת דינו המפורטת, העדיף בית משפט השלום את גרסת התביעה על פני גרסת ההגנה, וקבע כי המבקש נצפה על-ידי עד, בעת שירה ברובה צייד מתוך רכבו. עוד דחה בית משפט השלום, את טענת האליבי שהעלה המבקש. בית משפט השלום קבע בנוסף, כי אין במחדלים שנפלו בחקירת המשטרה, כדי לפגוע פגיעה קשה ביכולתו של המבקש להתגונן מפני האישומים שיוחסו לו, או בכדי לגרום לו לעיוות דין. בקביעותיו האמורות, הסתמך בית משפט השלום על מכלול ראיות שהונחו בפניו, ובהן, בין היתר: עדות של העד, עופר חקלאי (להלן: העד חקלאי), לפיה הוא ראה אדם, העונה לתיאור הכללי של המבקש, אשר זוהה על ידו גם בבית המשפט, כשהוא עוסק בצייד חוגלה - עדות אשר נמצאה מהימנה על ידי בית משפט השלום; הימצאותו של תרמיל, אשר נורה מנשקו של המבקש, בזירת העבירה; מציאת נוצות חוגלה בזירת העבירה; סתירות שנמצאו בגרסתו של המבקש; ועוד.

4. ביום 19.1.2017, ניתן גזר דינו של בית משפט השלום בעניינו של המבקש. בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם, נתן בית משפט השלום את דעתו, לערכים המוגנים אשר נפגעו ממעשיו של המבקש. בית משפט השלום הפנה, בהקשר זה, למספר ערכים שצינו בפסיקת הערכאות השונות בעבר, כעומדים בבסיס העבירה, ובהם: מניעת צער בעלי חיים; איסור בל תשחית; אכזריות; וסכנה לבטחונם של היורה, ושל כל אדם המצוי בסביבתו ומחוץ לרכבו. מידת הפגיעה בערכים אלו, כך קבע בית משפט השלום, הייתה ברף הבינוני, שכן מחד גיסא, הרג המבקש חיה אחת בלבד, ואין עדות להימצאותם של אנשים נוספים בקרבתו בעת הירי; ומאידך גיסא, מדובר בהפרת האמון שנתנו רשויות המדינה במבקש, עת גרם למותה של חיית בר מוגנת. בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה, ציין בית משפט השלום, כי העובדה שהמבקש הגיע למטע המרוחק מביתו, באמצעות רכבו, וכאשר הוא מצויד ברובה צייד, מצביעה על תכנון מוקדם לביצוע העבירות. כמו כן, הזכיר בית משפט השלום, כי המבקש פעל לבדו, ולפיכך חלקו בביצוע העבירה, "מרכזי ודומיננטי". במסגרת החלטתו סקר בית משפט השלום את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון דא, ולאורה קבע בית משפט השלום, כי מתחם העונש ההולם נע, במקרה דנן, בין הימנעות מהטלת מאסר, לבין מספר חודשי מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות. כמו כן, קבע בית משפט השלום, כי מתחם הקנס נע בין 4,000 ₪ ל-12,000 ₪; וזאת לצד חתימה על התחייבות כספית להימנע מהעבירה, בסכום אשר נע בין 5,000 ₪ ל-20,000 ₪.

לצורך קביעת העונש המתאים בגדרי מתחם הענישה, נדרש בית משפט השלום לנסיבותיו האישיות של המבקש, ובהן: היעדרן של הרשעות קודמות לחובתו; גילו המתקדם; וחלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות בחודש אוקטובר 2014, עד למועד מתן גזר הדין. כשיקולים לחומרה, ציין בית משפט השלום, את מגמת החמרה שביקש המחוקק לנקוט עם עברייני הצייד הבלתי החוקי; את העובדה כי המבקש הפר אמון שניתן בו, עת ניתן לו רישיון להחזקת נשק לצרכי צייד חוקי; וכן ציון, כי קיים צורך להרתיע את הרבים, מפני ביצוע עבירות מסוג זה. עוד במסגרת גזר דינו, נדרש בית משפט

השלום לסוגיית חילוט הנשק, אשר בו השתמש המבקש לביצוע העבירה. לאחר שקלול מכלול השיקולים הצריכים לעניין, השית בית משפט השלום על המבקש, את העונשים הבאים: 4 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש את העבירה בה הורשע, למשך שנתיים; קנס בסך 7,500 ₪; והתחייבות, בסכום של 15,000 ₪, להימנע מביצוע העבירה במשך 3 שנים מיום מתן גזר הדין. כמו כן, הורה בית המשפט על חילוט הנשק, אשר שימש את המבקש לציד.

5. המבקש, אשר מיאן להשלים עם הכרעת דינו של בית משפט השלום, ועם גזר הדין, הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי. בפסק דינו, מיום 25.4.2017, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור על שני חלקיו, בציינו, כי "מקבץ הראיות יוצר תמונה שלמה ובהירה, לפיה המערער [המבקש] ביצע את מעשה העבירה". עוד ציין בית המשפט המחוזי, כי העד חקלאי מסר בעדותו תיאורים אמינים באשר להתרחשות האירוע, אשר כללה את אלו: זיהוי רכבו של המבקש במטעי ההדרים של העד חקלאי; זיהוי נהג הרכב כשהוא מוציא קנה של רובה צייד מחלון הרכב, ויורה אל תוך שורת המטעים; זיהוי נהג הרכב יוצא מרכבו, רץ לכיוון המקום אליו ירה קודם לכן, ושב משם עם חוגלה בידו; ובריחתו של נהג הרכב במהירות עם רכבו, מזירת הירי. בית המשפט המחוזי ציין, בהקשר זה, כי תיאוריו אלו של העד חקלאי, לרבות מספר הרכב של המבקש, נמסרו טלפונית, בזמן אמת, לפקח מטעם רשות הטבע והגנים הלאומיים, אשר אף העיד על כך, לאחר מכן, בבית משפט השלום. בית המשפט המחוזי ציין בנוסף, כי תיאורו של העד עלה בקנה אחד, עם מציאתו של תרמיל, אשר נורה מרובה הצייד של המבקש, בזירת האירוע, לאחר שהמבקש עצמו אישר "כי רובה הצייד נמצא בחזקתו [...]". וכי אף אחד מלבדו (ואף לא בנו ג'וני) לא עושה שימוש בנשק זה". בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי טענת האליבי שהעלה המבקש, לפיה באותה שבת הוא עסק בצייד קבוצתי, עם חבריו, באזור קיבוץ רביד, אינה יכולה לסייע לו. זאת, מאחר שגם לפי עדויותיהם של עדי ההגנה, נותר למבקש די זמן להגיע מאזור רביד, למטעים של העד חקלאי, בשעות הצהריים. כמו כן, ציין בית המשפט המחוזי, כי גם טענתו של המבקש, לפיה יסודותיה של עבירת הצייד מכלי רכב לא הוכחו, אינה יכולה להתקבל, ואין נפקא מינא לשאלה האם הרכב היה מונע בשעת הירי, אם לאו. בהתייחס לטענתו של המבקש, לפיה הרשעתו נשענת על ראיות נסיבתיות בלבד, עמד בית המשפט המחוזי, בפרוטרוט, על ההלכה ביחס להרשעה על בסיס ראיות אלו בלבד. צוין, בהקשר זה, כי לצורך הרשעה כזו, נדרש לעמוד במבחן "תלת שלבי", כאשר בשלב האחרון, נבחנת השאלה האם קיים הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתיות, ובית המשפט המחוזי קבע, כי המבקש לא הצליח להצביע על כל "מסקנה אפשרית וסבירה, מלבד זו המרשיעה". טענה נוספת של המבקש, אשר נדחתה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, הייתה כי יש במחדלי החקירה המשטרית, ובהם השיהוי בחקירתו של המבקש או אי עריכת מסדר זיהוי בנוכחות העד חקלאי, כדי להביא לזיכויו. לשלמות התמונה יצוין, כי בית המשפט המחוזי לא סמך את ידיו על כל האמור בהכרעת דינו של בית משפט השלום, בציינו כי לא היה מקום לייחס משקל כלשהו לעובדת הימצאותן של נוצות חוגלה בסמוך למקום בו נמצאו התרמילים, ובאומרו כי בית משפט השלום אף נתפס לכלל טעות באשר לשעת התרחשותה של העבירה. ואולם, נקבע כי אין בטעויות אלו, כדי להשליך על הרשעתו של המבקש בעבירות המיוחסות לו, הרשעה אשר הושתתה על תשתית ראייתית מקיפה ומספקת.

בכל הנוגע להשגותיו של המבקש על חומרת העונש שהושת עליו, ציין בית משפט המחוזי, כי בית משפט השלום גזר את העונש בהתאם לעקרונות שהותוו בתיקון 113 לחוק העונשין; כאשר גזר הדין עצמו, אינו חמור או סוטה ממדיניות הענישה הנהוגה, במידה אשר תצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור. לפיכך, דחה בית המשפט המחוזי גם את רכיב הערעור, אשר נסב על חומרת העונש שהושת על המבקש.

בקשת רשות הערעור ותגובת המשיבה

6. בבקשת רשות הערעור שלפניי, טוען המבקש כי מקרהו מעלה מספר שאלות משפטיות, המצדיקות מתן רשות

לערעור בפני ערכאה שלישית, וכי נדרשת התערבותו של בית משפט זה, למניעת עיוות דין. בבקשה נטען, כי בית משפט השלום שגה עת התייחס לראיות בעניינו של המבקש כראיות ישירות, ולא ניתח אותן כראיות נסיבתיות. נטען, בהקשר לכך, כי בית המשפט המחוזי שגה כאשר דחה את הטענה, לפיה מדובר בראיות נסיבתיות בלבד, אף שקבע כי זיהוי של המבקש היה בלתי מספיק. השאלה העולה מכך, לדידו של המבקש, היא האם מותר לבית משפט של ערעור, לאשר את הכרעת הדין על סמך ניתוח שונה של הראיות, ולמלא את מה שהחסירה הערכאה הדיונית. עוד טוען המבקש, כי בית המשפט המחוזי שגה באופן ניתוח עבירת הצייד מתוך רכב ממונע, וכי "השארית ניתוח כזה" על כנו, תוביל להרשעת חפים מפשע. זאת, שכן לטענת המבקש, על פי ניתוחו של בית המשפט המחוזי, די "שצייד ינהג ברכבו בתוך שטח, כשברשותו רובה", על מנת שניתן יהיה להרשיעו בעבירה האמורה. שאלה נוספת אשר עולה, לעמדת המבקש, היא האם בעת ביצוע עבירה של צייד מתוך רכב ממונע, חייב הרכב להיות בזמן תנועה, או שדי בכך שהיירי יבוצע מתוך רכב עומד, כשהמנוע אינו פועל. בבקשה נטען בנוסף, כי בית המשפט המחוזי לא נתן משקל מספיק, לעובדה כי בזירת האירוע נמצא גם תרמיל של רובה שאינו שייך למבקש, כמו גם לטענתו של המבקש כי הוא צד בשטח זה בעבר, בהתאם להיתר שניתן לו. מלבד כל אלו, שב המבקש וחוזר על מספר רב של טענות, אשר העלה גם בערעורו לבית המשפט המחוזי, ובהן: הטענה כי נפלו מחדלים חמורים בחקירת המשטרה, כגון אי עריכת מסדר לזיהוי של היורה; העובדה כי חקירתו של המבקש התרחשה בשיהוי של כ-5 חודשים, דבר אשר פגע ביכולתו של המבקש להתגונן מפני האישומים שיוחסו לו; הטענה כי מחדלי החקירה האמורים פגעו ביכולתו של המבקש לבסס את טענת האליבי שהעלה; הטענה כי המבקש נחקר על ביצוע ירי בגבעת יבניאל, שעה שהעבירות שיוחסו לו בפועל, התרחשו, על פי הנתען בכתב האישום, במטעים המרוחקים 15 קילומטר מבקעת יבניאל; והטענה כי התרמילים שנאספו בשטח, נאספו ללא נוכחות העד חקלאי, ובהכוונתו הטלפונית בלבד, כך שקיימת האפשרות שהם נאספו בפועל ממקום אחר. "שאלה משפטית חשובה" נוספת שמעלה המבקש היא, האם ניתן להעלות טענת הגנה מן הצדק, במסגרת בקשת רשות ערעור. זאת, בהמשך לטענתו של המבקש, כי נוכח המחדלים שנפלו בחקירת המשטרה, יש מקום לזכות אותו, מחמת הגנה מן הצדק. לבסוף, נטען על ידי המבקש, כי מה שמפריד בין צייד חוקי, לצייד בלתי חוקי, במקרה דנן, היא "שאלת זיהוי החוגלה". כאן נשאלת, לדידו של המבקש, השאלה, האם העד חקלאי, שלא הוכח כי הוא עד מומחה, יכול ומוסמך לזהות חוגלה, והאם הזיהוי שלו מספיק לצורך הרשעה בפלילים? נטען, בהקשר זה, כי קשר העין של העד חקלאי עם המבקש, לפי הגרסה שמסר העד, נמשך "זמן קצר מאוד". לאור האמור, נתבקשתי ליתן למבקש רשות ערעור, לראות בבקשת רשות הערעור כנימוקי הערעור לגופו, ולזכות את המבקש מהעבירות שבהן הורשע.

7. ביום 7.8.2017, הוגשה תגובתה של המשיבה לבקשת רשות הערעור, במסגרתה נטען כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אשר נקבעו בפסיקתו של בית משפט זה. זאת שכן, לעמדת המשיבה, עסקינן בניסיונו של המבקש לערער על קביעות עובדתיות וממצאי מהימנות, אשר נקבעו על ידי הערכאות הקודמות. גם לגופו של עניין, סבורה המשיבה, כי אין ממש בטענותיו של המבקש. ראשית, טוענת המשיבה, כי אין כל סייג להתערבותה של ערכאת הערעור לשם תיקון משגים של הערכאה הקודמת, ולפיכך, לא נפל פגם בעובדה כי בית המשפט המחוזי נימק את הכרעתו, באופן שונה במעט מההנמקה שבה נקט בית משפט השלום. מה גם, שבענייננו, כך טוענת המשיבה, אין כל סתירה בין הנמקותיהן של הערכאות הקודמות. עוד טענה המשיבה בתגובתה, כי לשונה של תקנה 6(ד) לתקנות ברורה, ולפיה "די בכך שהצייד האסור התבצע מתוך רכב ממונע", ואין צורך להראות שהרכב היה בתנועה, או מונע בזמן הירי. יתר טענותיו של המבקש, נדונו ונדחו על ידי שתי הערכאות הקודמות, ולפיכך, נדרשה אליהן המשיבה בתגובתה, "על קצה המזלג בלבד". בכל הנוגע לזיהוי של המבקש, ציינה המשיבה, כי ממצא זה נקבע על יסוד זיהוי ודאי של רכבו של המבקש, בהינתן תיאורו של היורה, אשר תאם את תיאור המבקש, לפי התרשמות הערכאות הקודמות. כמו כן, טוענת המשיבה, כי הגרסה שהמבקש עצמו מסר שללה, הלכה ולמעשה, כל אפשרות סבירה לשימוש של אדם אחר ברכבו, שעה שהמבקש ציין כי הוא ובנו הם היחידים המשתמשים ברכב, ובהינתן העובדה כי המבקש שלל את האפשרות שבנו יצא לצייד, בציינו כי אין לו גישה לרובה. זאת ועוד, נטען כי העד חקלאי מסר כי היורה היה אדם מבוגר, ושלל את האפשרות כי היורה היה קירח, ובכך נסתרת האפשרות שמדובר בבנו של המבקש,

העונה על תיאור זה. לאור כל אלו, טוענת המשיבה, כי יש להורות על דחיית הבקשה לרשות ערעור.

דין והכרעה

8. מושרשת היא ההלכה, לפיה בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל במשורה, ובמקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית נכבדה, או סוגייה ציבורית רחבת היקף, אשר חורגת מעניינים הפרטי של הצדדים לבקשה; או כאשר קיים חשש ממשי מפני עיוות דין או אי-צדק מהותי שנגרם למבקש (רע"פ 6628/17 חברת עובידיה וליד נ' מדינת ישראל (27.8.2017)); רע"פ 9420/16 שמואל נ' מדינת ישראל - המחלקה לחקירת שוטרים (16.1.2017); רע"פ 5440/16 מדינת ישראל נ' עמר (14.8.2016)). חרף ניסיונו של המבקש לעטות על בקשתו נופך עקרוני, שוכנעתי כי הבקשה אינה נמנית על אותם מקרים חריגים המצדיקים מתן רשות ערעור. זאת, מאחר שהבקשה אינה מעלה שאלה משפטית של ממש, או סוגייה בעלת השלכות ציבוריות רחבות היקף; ולטעמי, היא אינה מעוררת חשש מפני עיוות דין או אי-צדק ממשי שנגרמו למבקש. די בטעם זה, כדי להורות על דחיית הבקשה.

9. למעלה מן הצורך, אתייחס בקצרה לטענותיו המרכזיות של המבקש. השאלה המשפטית הראשונה המתעוררת במקרה זה, לדידו של המבקש, היא האם רשאית ערכאת הערעור, לנמק את הכרעת הדין בדרך שונה מהערכאה קמא, ולמלא את מה שהחסירה הערכאה הדיונית? אין בידי לקבל טענה זו, בהינתן הגמישות הקנויה לערכאת הערעור, לתקן טעויות שנעשו בערכאה הדיונית, גם אם אין שינוי בתוצאה הסופית. גמישות זו באה לידי ביטוי, למשל, בהוראת סעיף 215 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ) הקובע, כי "בית המשפט רשאי לדחות ערעור אף אם קיבל טענה שנטענה, אם היה סבור כי לא נגרם עיוות דין"; או בסעיף 216 לחסד"פ, המבהיר כי "בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו, אף אם היא שונה מזו שהורשע בה בערכאה הקודמת, ואף אם אותן עובדות לא נטענו בערכאה הקודמת, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן". משכך, אף לו קיבל בית המשפט המחוזי את טענותיו של המבקש, כי הרשעתו מבוססת על ראיות נסיבתיות, שעה שבית משפט השלום ראה אותן, בשגגה, כראיות ישירות, אין כל פגם בכך שבית המשפט המחוזי ניתח את הראיות הנסיבתיות, והחליט לאשר את הרשעתו של המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בענייננו, בית המשפט המחוזי ציין בפסק דינו, כי הוא נדרש לניתוח הראיות על בסיס היותן ראיות נסיבתיות, ולא ישירות, וזאת על מנת "להפיס דעתו של בא-כוח" המבקש. אשר על כן, צודקת המשיבה בתגובתה, כי המבקש אינו יכול להיבנות מטיעון זה, ולטעמי אין סתירה אמיתית בין הנמקותיהן של הערכאות הקודמות.

עוד אוסיף, כי אינני רואה לקבל את טענתו של המבקש בדבר אופן הניתוח הראוי לעבירת הצייד מתוך רכב ממונע. כפי שציינה המשיבה בתגובתה, לשונה של תקנה 6(ד) לתקנות ברורה, עת נקבע בה כי: "לא יצוד אדם מתוך כלי רכב ממונע אלא אם כן אושר לו כאמור, בהיתר צידה למטרות של שמירת האיזון בטבע, מניעת נזקים לחקלאות, או מחלות מדבקות באדם או בחי; היתר צידה כאמור לא יאפשר ירי מכלי רכב שהוא בתנועה". מן הסיפא של התקנה עולה, כי ירי מכלי רכב המצוי בתנועה, אסור גם למי שקיבל היתר לירי מכלי רכב ממונע. מכאן נובע, כי בלא היתר מסוג זה, אסור לבצע ירי מתוך כלי רכב ממונע, גם כאשר הרכב אינו בתנועה, ולטעמי אין כל נפקא מינא לשאלה האם מנוע הרכב היה כבוי או שמא היה מונע. אציין בנוסף, כי אין כל ממש בטענתו של המבקש, לפיה על פי ניתוחו של בית המשפט המחוזי די בכך "שצייד ינהג ברכבו בתוך שטח, כשברשותו רובה", על מנת להרשיעו בעבירת צייד מתוך רכב ממונע. ברי, כי על מנת לעמוד ביסוד הצייד, נדרש כי האדם יבצע ירי מתוך הרכב, ובענייננו, אכן הוכח, מעבר לספק סביר, כי המבקש ביצע ירי כאמור.

10. יתר טענותיו של המבקש נסובות, בעיקרן, על ממצאי עובדה וקביעות מהימנות שנעשו על ידי הערכאות הקודמות, שעה שידוע כי, ככלל, ערכאת הערעור לא תתערב בקביעות מעין אלו, קל וחומר כאשר מדובר בערכאת ערעור, ב"גלגול שלישי" (רע"פ 4072/17 חלפון נ' עיריית תל אביב (13.6.2017); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016); רע"פ 1374/13 פלונית נ' מדינת ישראל (26.2.2013)). אם לא די בכך, הרי שטענותיו האמורות של המבקש נדונו ונדחו לגופן על ידי הערכאות הקודמות, ולהתרשמותי, הבקשה שלפניי מהווה ניסיון מובהק לערוך "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 5416/17 בר נוי נ' מדינת ישראל (30.7.2017); רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016)). לאור האמור, איני רואה מקום להידרש לטענות אלו לגופן, פעם נוספת.

11. על יסוד האמור במכלול, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ו' באלול התשע"ז (28.8.2017).

ש ו פ ט